

**Kúria**  
**v é g z é s e**

**Az ügy száma:** Bfv.X.430/2020/9.

**A határozat szintje:** felülvizsgálat

**A tanács tagjai:** . Kónya István, a tanács elnöke  
Molnár Ferencné dr., előadó bíró  
. Márki Zoltán, bíró  
. Katona Sándor, bíró  
. Székely Ákos, bíró

**Az eljárás helye:**

**Az eljárás formája:** tanácsülés

**Az ülés napja:** 2020. június 29.

**Az ügy tárgya:** életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények

**Terhelt(ek):**

**Első fok:** óvárosi Törvényszék, 31.B.1146/2015/31., ítélet, tárgyalás,  
2016. május 4.

**Másodfok:** óvárosi Ítéltábla, 16.Bf.212/2017/71., ítélet, tárgyalás,  
2018. február 22.

**Harmadfok:** Kúria, Bhar.I.690/2018/12., ítélet, nyilvános ülés,  
2018. július 12.

**Az indítvány előterjesztője:** Legfőbb Ügyészség  
a terhelt védője

**Rendelkező rész**

A Kúria az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a Legfőbb Ügyészség és a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálván a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú, a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/71. számú és a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye.

## I n d o k o l á s

### I.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. május 4. napján meghozott 31.B.1146/2015/31. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont II. fordulat és d) pont] és kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont]. Ezért a terheltet - halmazati büntetésül - 4 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 5 évre az orvosi foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla az 5.Bf.211/2016/34. számú, 2017. március 10. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát megváltoztatta; a terhelt testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetének minősítette; megállapította a terhelt bűnösségét a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő magánlaksértés vétségében, a terhelt terhén megállapított erőszakos vagyon elleni cselekményt 1 rendbeli, a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő okirattal visszaélés vétségének, valamint 1 rendbeli, a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének is minősítette, valamint a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 9 évre, a közügyektől eltiltást szintén 9 évre, míg az orvosi foglalkozástól eltiltást végleges hatályúra súlyosította.

A másodfellebbezések bejelentése következtében eljáró Kúria a Bhar.III.574/2017/18. számú, 2017. június 13. napján kelt ítéletével a másodfokú bíróság ügydöntő határozatát hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Ítéltáblát új eljárásra utasította.

A megismételt másodfokú eljárás eredményeképpen a Fővárosi Ítéltábla a 16.Bf.212/2017/71. számú, 2018. február 22. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát megváltoztatva a terhelt bűnösségét a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő személyi szabadság megsértése büntetében, valamint a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő magánlaksértés vétségében is megállapította; a terhelt testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetének, a terhére megállapított további cselekményt pedig a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő okirattal visszaélés vétségének, valamint a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének is minősítette. A terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 9 évre, a közügyektől eltiltást szintén 9 évre, míg az orvosi foglalkozástól eltiltást végleges hatályúra súlyosította, pontosította a lefoglalt bűnjelre vonatkozó rendelkezéseket.

Kétirányú másodfellebbezés alapján eljárva a Kúria mint harmadfokú bíróság a Bhar.I.690/2018/12. számú, 2018. július 12. napján jogerős ítéletével a megismételt másodfokú eljárás során hozott ügydöntő határozatot megváltoztatta; a terhelt terhére megállapított kifosztás büntetést a Btk. 366. § (1) bekezdés c) pontja szerint, a személyi szabadság büntetést a Btk. 194. § (2) bekezdés b) és d) pontja szerint minősítette, a szabadságvesztés tartamát 11 évre, a

közügyektől eltiltást pedig 10 évre súlyosította.

Alkotmányjogi panasz benyújtását követően az Alkotmánybíróság a 6/2020. (III. 3.) AB határozatban (továbbiakban: AB határozat) megállapította, hogy

1. a Be. 870. § (3) bekezdés „fellebbezés” szövegrésze alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisítette. A megsemmisített rendelkezés a határozatnak a Magyar Közlönyben történő közzétételét követő napon hatályát veszítette.

A Be. 870. § (3) bekezdése a következő szöveggel maradt hatályban: „A korábbi jogszabály alapján előterjesztett panasz, felülbírálati indítvány vagy egyéb indítvány elbírálását e törvény hatálybalépése után a nyomozó hatóság, az ügyészség, illetve a bíróság mellőzi, és erről az előterjesztőt tájékoztatja, ha e törvény alapján nincs helye panasz, felülbírálati indítvány vagy egyéb indítvány előterjesztésének, vagy annak címzettje e törvény alapján nem jogosult a döntésre.”.

2. Elrendelte egyúttal a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéletével befejezett büntetőeljárás felülvizsgálatát azzal, hogy a megsemmisített rendelkezés a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéletével befejezett eljárásban nem alkalmazható.

3. Az Alkotmánybíróság a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú, a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/71. számú és a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panaszt visszautasította.

4. Megállapította, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 615. § (2) bekezdés c) pontja értelmezésénél és alkalmazásánál az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből és a XXVIII. cikk (7) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmény, hogy a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezéseit vagy részeit, amely az ellentétes döntéssel összefügg, a harmadfokú eljárásban erre irányuló, 2018. július 1-je előtt benyújtott másodfellebbezés alapján korlátozás nélkül felül kell bírálni.

## II.

A terhelt ellen a Fővárosi Törvényszéken 31.B.1146/2015. szám alatt folyamatban volt büntetőügyben a Legfőbb Ügyészség BF.719/2016. számú átiratában a Be. 651. § (3) bekezdése alapján, a Be. 649. § (3) bekezdésében foglalt okból felülvizsgálati indítványt nyújtott be.

Az ügyészi álláspont szerint az AB határozat és ezzel összefüggésben az elrendelt rendkívüli jogorvoslati eljárás megítélése szempontjából kiemelt jelentőséggel bír, hogy a - mind a korábbi (1998. évi XIX. törvény), mind a jelenleg hatályos - Be. szabályozása alapján az ügydöntő határozattal szemben bejelentett jogorvoslatban sérelmezhető rendelkezések köre, illetve a fellebbezések következtében lefolytatott fellebbviteli eljárás során a felülbírálat terjedelme nem esik azonos megítélés alá.

Kifejtette, hogy a Kúria a harmadfokú jogerős ítélet indokolásában utalt ugyan arra, hogy az ellentétes döntéssel nem érintett bűncselekményekkel - így a testi sértés büntetével, a kifosztás büntetével és az ezzel alaki halmazatban álló okirattal visszaélés, valamint készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségével - összefüggésben nincs helye harmadfokú eljárásnak, azonban a nyilvános ülés időpontjában már hatályba lépett Be.-nek a harmadokú felülbírálat terjedelmére vonatkozó rendelkezéseinek korlátai között e bűncselekmények felülbírálata is ténylegesen megtörtént. Így a Kúria minden, a másodfokú ügydöntő határozattal érintett

bűncselekménnyel összefüggésben vizsgálta, hogy az első- és a másodfokú bíróság nem vétett-e feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárás szabálysértést, ezen kívül a testi sértés büntette, a kifosztás büntette és az ezzel alaki halmazatban álló okirattal visszaélés, valamint készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége kapcsán felülbírálta a Be. 590. § (5) bekezdés a)-c) pontjaiban írtakat is (a terheltet e bűncselekmények alól nem kell-e felmenteni, illetve a jogi minősítések helytálló-e). A felülbírálat tényleges elvégzését igazolja, hogy a Kúria az ellentétes döntéssel nem érintett kifosztás büntette tekintetében a jogi minősítést pontosította. Az ügyész szerint a Be. 619. §-ában található rendelkezések alapján a harmadfokon eljáró Kúriának az ellentétes döntéssel érintett bűncselekmények - így a magánlaksértés vétsége és a személyi szabadság megsértésének büntette - tekintetében vizsgálnia kellett, hogy az első- és másodfokú bíróság ítéletében rögzített tényállás megalapozott-e. A harmadfokú bíróság ezzel összefüggésben - határozata 10. oldalán a 7. bekezdésben - azt a következtetést vont le, hogy a Fővárosi Ítéltábla által kiegészített, illetve helyesbített tényállás megalapozott, az iratellenes megállapítást, illetve téves ténybeli következtetést nem tartalmaz. A harmadfokú ítélet indokolása rögzíti azt is, hogy a tényállás ezen része egyébként összhangban áll a tényállás felülbírálattal nem érintett részével. A vonatkozó eljárásjogi rendelkezések helyes értelmezéséből, illetve a Kúria indokolásából az következik, hogy a harmadfokú bíróságnak, amennyiben teljes vagy részbeni megalapozatlanságot észlelt volna a tényállás vizsgált részével összefüggésben, akkor a megfelelő jogi konzekvenciát (részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése, másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése) attól függetlenül le kellett volna vonnia, hogy egyébként volt a tényállásnak egy olyan része, amelyet a felülbírálat nem érinthetett (és amely a vizsgált tényállásrészsel egyébként koherens volt). A Kúria részéről ilyen következtetés levonására nem került sor, ezzel ellentétben: a harmadfokú bíróság azt állapította meg, hogy az adott tényállásrész megalapozott.

Az ügyész hivatkozott arra, hogy az ellentétes döntéssel érintett bűncselekmények elkövetésére a terhelt terhén megállapított cselekményekből álló eseménysorozat elején, illetve végén került sor. A magánlaksértés vétségét az elkövető azáltal követte el, hogy amikor a sértett kutyasétáltatás céljából kinyitotta a lakás bejárati ajtaját, megragadta őt, magának háttal fordította, majd a lakáskulcsot kivette a kezéből, megkérdezte, hogy melyik kulcs zárja a bejárati ajtót, és azzal, amelyikre a sértett rámutatott, bezárta a hevederzárát. A személyi szabadság megsértése pedig azáltal valósult meg, hogy az elkövető - miután összeszedte a sértett néhány értéktárgyát, különböző okiratait, két darab bankkártyáját, illetve lakáskulcsát is - a lakásból eltávozva bezárta a magával vitt kulccsal a hevederzárát, tehát a sértett az ingatlant nem tudta volna elhagyni. A Kúria azon megállapításából, amely szerint e tények tekintetében az első- és másodfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott volt, logikusan csak az a következtetés vonható le, hogy az azokkal szoros kapcsolatban álló, azoktól el nem választható, a tényállásnak az eseménysor közepén lévő elemeivel összefüggésben sem állapítható meg megalapozatlansági tényező. Ebből következően a terhelt és a védő azon megalapozatlansági érveit, amelyek arra vonatkoztak, hogy az alapeljárás tárgyát képező cselekményeket - köztük az ellentétes döntéssel érintetteket - nem a terhelt követte el, vizsgálta a harmadfokon eljáró Kúria. A büntetőeljárással összefüggésben valós alapjogsérelem a terhelt sérelmére abban az esetben lenne megállapítható, ha a Kúria a harmadfokú ügydöntő határozatban arra a következtetésre jutott volna, hogy az ellentétes döntéssel érintett bűncselekményeket megalapozó tények tekintetében megalapozatlanság észlelhető, annak kiküszöbölését követően pedig a terheltet az ellene

magánlaksértés vétsége és személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól felmentette volna, nem érintve az egyéb bűncselekményekkel összefüggésben megállapított büntetőjogi felelősséget. Ezzel szemben éppen azt a következtetést vont le a Kúria, hogy a felülbírálattal érintett tényállásrész megalapozott, az ott leírt cselekményeket a terhelt követte el, amelyre figyelemmel kizárólag ugyanez a következtetés vonható le az egyéb cselekményrészekkel összefüggésben is. Megjegyzendő, a testi sértés büntetével, valamint a kifosztás büntetével összefüggésben (bár utóbbit érintően nem minden esetben helytálló minősítéssel) mindegyik ügydöntő határozatban azt állapította meg a bíróság, hogy azokat a terhelt követte el; ezzel ellentétes döntés az eljárás során soha nem született.

Álláspontja szerint a Be. harmadfokú felülbírálat terjedelmét meghatározó - korábbi Be.-hez képest - új rendelkezésének az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása nem volt.

Mindezek alapján az ügyész indítványozta, hogy a Kúria a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú, a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/71. számú, valamint a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ügydöntő határozatát hatályában tartsa fenn.

A terhelt védője 2020. április 10. napján kelt beadványában indítványozta, hogy az AB határozat rendelkező részének 2. és 4. pontjában foglaltaknak megfelelően, a Be. 649. § (3) bekezdésében foglaltakra is tekintettel, a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéletével befejezett büntetőeljárás felülvizsgálatát folytassa le. A Be. 648. § c) pontja alapján, a 649. § (3) bekezdésében foglaltak szerint elsődlegesen: amennyiben arra lehetőséget lát, a Be. 662. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a 662. § (2) bekezdés a), b) pontjaira is figyelemmel, a jogerős döntést megváltoztatva hozzon a törvénynek megfelelő határozatot, és a terheltet mentse fel az ellene emelt valamennyi vád alól; másodlagosan: amennyiben a Be. 662. § (3) bekezdésének alkalmazására nem lát lehetőséget, a 663. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelően, a 663. § (4) bekezdés a) pontjára is figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, 16.Bf.212/2017/71. számú, valamint az ezt megváltoztató, a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéleteit helyezze hatályon kívül, és kötelezze a másodfokú bíróságot az eljárás megismétlésére, egyben a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának félbeszakítását kérte.

Indokai szerint az AB határozatban megfogalmazott alkotmányossági szempontok által determinált keretek között azt a felülvizsgálati fórumként eljáró Kúriai tanács korlátozás nélkül maga dönti el, hogy a rendkívüli perorvoslat keretei között maga „oldja-e meg/zárja le” az ügyet, vagy a rendes bírósági fórumrendszer meghatározott szintjére utalja vissza megfelelő instrukciók keretében. Kifejtette, hogy az AB határozatból következően a terhelt és akkori védője által korábban benyújtott, a Kúriához 2018. június 8-án írásban is megérkezett fellebbezést (a továbbiakban: eredeti fellebbezés) nem lehet nem létezőnek tekinteni; mi több, az adja a felülvizsgálat központi elemét is. Ezért azt jelenleg is változtatás nélkül fenntartotta, és mellékletként csatolta, tartalmát önálló dokumentumként kérte figyelembe venni.

A védő kifejtette, hogy a Bhar.I.690/2018. számú harmadfokú eljárás tekintetében nem téveszthető szem elől, hogy a bíróság által felülvizsgálandó, a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017. számú eljárása a Kúria Bhar.III.574/2017/18. számú végzésén alapult. Ennélfogva az ítéltábla köteles volt (lett volna) követni a Bhar.III.574/2017/18. számú végzésben foglalt szakmai, a törvényességet és ítéleti megalapozottságot szolgáló iránymutatásokat, s hogy ezt megtette-e, azt a második harmadfokú bírósági fórumnak lett módja és kötelessége ellenőrizni. Jelen indítvány fenntartotta, hogy a Bhar.III.574/2017/18. számú kúriai végzésben foglalt, a másodfokú bíróság által megállapított tényállás részbeni

hiányosságával és az ebből eredő helytelen téves következtetésekkel a megismételt másodfokú eljárás sem számolt le. Nem küszöbölte ki a közvetett bizonyítás hiányosságait, nem pótolta a bizonyítékok zárt láncolatának létrehozásában megmutatkozó hiányosságokat, továbbá egyes, a Kúria (elsőként eljáró) harmadfokú tanácsa által előírt bizonyítási cselekmények lefolytatását az ítélet tábla nyíltan megtagadta, más esetben pedig olyan hiányos formában teljesítette, hogy az nem volt alkalmas a Kúria által megcélzott bizonyítási minőség elérésére. A Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet szerint a bíróság mindezt „nem észlelte”, mivel a felülbírálat központi elemévé a megalapozottságnak, a bizonyítás törvényességének és a bizonyíték hitelt érdemlőségének vizsgálhatatlanságát, és ehelyett az alaki halmazat dogmatikai készletének vitatható alkalmazását helyezte. Ekként a második alkalommal eljáró harmadfokú bíróság ítéletében nem is tett eleget felülbírálati kötelezettségének, mi több, túl is ment a jogalkotó jelenlegi szűkítő irányba tendáló elvárásain. A fellebbezésben foglaltakon túl is számos kétség, probléma merült fel a bizonyítás törvényességével és az eljárás tisztességével kapcsolatban, amelyeket a harmadfokon eljáró bíróság nem vett figyelembe.

Az indítványozó álláspontja szerint a Be. 615. § (1) bekezdése a harmadfokú eljárás okait és kereteit - a korábbi Be.-hez képest eltérő módon meghatározva - az első- és másodfokú bíróság „ellentétes döntése” szintjében határozza meg. A Be. 615. § (2) bekezdése definiálja az „ellentétes” kitétel tartalmát. Az okok közül az a) pontban foglaltak megegyeznek a korábbi jogszabály rendelkezéseivel, a b) és c) pontban foglaltak pedig - fordított sorrendben - a korábbi Be. 386. § (1) bekezdés b) és c) pontjában foglaltakkal. A Be. 615. § (3) és (5) bekezdése kétségtelenül szűkítést tartalmaz a sérelmezhető esetkörök vonatkozásában a felülbírálat körére.

Ám azt ez sem tartalmazza, hogy kizárt a felülvizsgálatból a másodfokú ítéleti rendelkezéseknek és jogkövetkezményeknek az a része, ami a nem ellentétes döntésben szereplő cselekménnyel egy töről fakad, vagy ahhoz egyidejűségében, de nem szükségképpen eszközcselekményként kapcsolódik, de az elsőfokú döntésen túlmenő eredményt generál. Ez már csak azért sem lenne lehetséges, mert a gyakorlatban a 615. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt, a harmadfokú eljárást kiváltó „ok” szinte csak az egy töről fakadó, egyidejűleg vagy egymást követően végrehajtott, egymásra épülő vagy egymást bizonyos értelemben feltételező, kiegészítő cselekmények esetén fordul elő. Az azonban, hogy dogmatikailag ezek a cselekmények ilyen vagy olyan halmazatot képeznek-e, biztosan nem választható el attól, hogy van-e, létezik-e megalapozott tényállás, minthogy erre is csak abból lehet következtetést vonni. A védő szerint mindezen vizsgálat elvégzésének hiányában ebben az ügyben nem vonható megalapozott következtetés arra sem, hogy a büntető anyagi jogszabályok megtartására sor került-e, azt a bíróság helyesen alkalmazta-e és az sem ellenőrizhető, hogy a Be. 649. § (1) bekezdése szerinti, adott esetben a felülvizsgálatot is megalapozó körülmények (vagy közülük) bármelyik fennáll-e. A joggyakorlat abban sem változott, hogy a bűnösséget megállapító ítéletnek minimális eleme, hogy a bűnösséget megalapozó, a törvényi tényállásban megkívánt valós és tényleges tevékenységnek, az ezt alátámasztó törvényes bizonyítás eredményének abból közvetlenül ki kell derülnie, és a tényállásból okszerűen kell következnie az elkövető (részes) bűnösségének. Ez a feltétel álláspontja szerint jelen ügyben nem teljesült.

A kifejtettek alapján a terhelt védője indítványozta, hogy a Kúria a jogerős döntést megváltoztatva hozzon a törvénynek megfelelő határozatot, és a terheltet mentse fel az ellene emelt valamennyi vád alól; másodlagosan: amennyiben a Be. 662. § (3) bekezdésének alkalmazására nem lát lehetőséget, a 663. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelően, a 663. § (4)

bekezdés a) pontjára is figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 16.Bf.212/2017/71. számú, valamint az ezt megváltoztató, a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéleteit helyezze hatályon kívül, és kötelezze a másodfokú bíróságot az eljárás megismétlésére.

A Legfőbb Ügyészség átiratára tett észrevételében a terhelt védője az általa előterjesztett felülvizsgálati indítványban foglaltakat változatlanul fenntartotta, a másod- és harmadfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését kérte. Álláspontja szerint a tartalmi értelemben vett jogorvoslat az ügyészi indítvány szerinti módon nem biztosítható, és az végletesen szűkítő értelmezést jelent. Hivatkozott arra, hogy a védelmi fellebbezés célja, lényeges kiváltó oka éppen az volt, hogy a „nem keretezett” tényállás körében a megalapozatlanságot eredményező hibák nem kerültek kijavításra. Éppen ezért a védő szerint a felülvizsgálati eljárásban az érdemi döntés revíziója érdemben kell, hogy megtörténjen, a korábban joghatályosan előterjesztett másodfellebbezés elbírálása, avagy az eljárás megismétlése révén.

### III.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 660. § (1) bekezdése alapján tanácsülésem bírálta el.

A Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványa alapos, a terhelt védőjének indítványa nem alapos.

A Be. 648. § c) pontja alapján felülvizsgálati ok, ha az Alkotmánybíróság határozata alapján a jogerős ügydöntő határozattal befejezett büntetőeljárás felülvizsgálatát rendelte el.

A Be. 648. § c) pontja szerinti felülvizsgálati ok esetében a Be. (általánostól) eltérő rendelkezései: a 649. § (3) bekezdése, a 651. § (3) bekezdése, a 652. § (6) bekezdése, a 659. § (3) bekezdése, a 662. § (3) bekezdése.

A Be. 659. § (3) bekezdése alapján a 648. § c) pontjában meghatározott esetben a felülvizsgálati indítványt az alaptörvény-ellenes jogszabály (jogszabályi szövegrész) figyelmen kívül hagyásával, illetve az AB döntésének alapulvételével kell elbírálni.

Jelen esetben az alaptörvény-ellenes jogszabályi rendelkezés alkalmazásának van jelentősége, e jogi tény a jogerős elítélés felülvizsgálatának törvényi oka.

A Kúria előrebocsátja a következőket.

Önmagában az AB döntése nem képezi sem a büntetőjogi felelősségre vonás valamely anyagi jogi akadályát (Btk. IV. Fejezet), sem pedig felmentés, illetve eljárás megszüntetés valamely eljárásjogi jogcímét [Be. 4. § (3)-(4) bekezdés, 566-567. §].

A felülvizsgálati indítvány tárgya a hivatkozott harmadfokú eljárás, amely szükségképpen magában foglalja a harmadfokú érdemi határozat vizsgálatát.

A Be. 648. § b) pontja a 649. § (2) bekezdés d) pontja alapján eljárási szabálysértés miatt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező [Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott] eljárási szabálysértés következtében enged felülvizsgálatot.

Az AB határozata ilyenre nem hivatkozik, és a [81] bekezdésben azt is kimondja, hogy „az AB által elrendelt felülvizsgálat módját a Kúria határozza meg”.

Az AB a Be átmeneti rendelkezései közül a 870. § (3) bekezdésének a „fellebbezés” esetében való alkalmazását tekinti alapjogi sérelemnek jelen ügyben.

Az Alkotmánybíróság arról azonban nem döntött, hogy az alapügyben hozott bármely határozatot hatályon kívül kell helyezni, és megsemmisítésüket sem rendelte el; a Kúria

Bhar.I.690/2018/12. számú, a Fővárosi Ítéletábrla 16.Bf.212/2017/71. számú és a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panaszt visszautasította.

A felülvizsgálati eljárásban eldöntendő kérdés - az AB határozat nyomán - az volt, hogy sérült-e a védelem joga a Kúria harmadfokú eljárásában elvégzett felülbírálatára folytán.

Az AB határozat nyomán ugyanis azt vált alapjogi szempontból kérdésessé, hogy a korábbi Be. hatálya alatt bejelentett védelmi másodfellebbezés folytán - és az új Be. hatálybalépésével beiktatott átmeneti rendelkezés alapján - a Kúria által harmadfokon elvégzett felülbírálat esetlegesen szűkebb körű volt, mint amit a korábbi Be. biztosított.

Ezáltal pedig a korábbi Be. hatálya alatt bejelentett védelmi másodfellebbezés annak reményében történt, hogy a Kúria érdemben fog foglalkozni a nem eltérő rendelkezés tartalmával.

Az AB határozat valójában ennek vizsgálatára hívta fel a Kúriát.

Az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) szerint kell tehát eljárni úgy, mintha az átmeneti szabály nem létezett volna, ezután kell választ adni arra a kérdésre, hogy az átmeneti szabály alkalmazásának mellőzése a felülbírálat során eltérő döntést eredményezett volna-e.

Megjegyzzi a Kúria, hogy ennek a vizsgálatnak az AB által elvárt törvényi kerete a megsemmisített jogszabályi rendelkezés nélküli jogállapot.

Ennek kapcsán rámutat a Kúria, hogy erre nézve a felülvizsgálati eljárásban főszabály a Be. 659. § (2) bekezdése: a felülvizsgálati indítványt - a (3)-(4) bekezdésben meghatározott kivétellel - a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabály alapján kell elbírálni.

E szabály alóli kivétel a 659. § (3) bekezdése szerint a 649. § (3) bekezdésében meghatározott eset.

Ez a következőket jelenti.

Az AB által megsemmisített jogszabályi rendelkezés eljárási szabály. A megsemmisítés következtében - függetlenül attól, hogy az elbírálat idején már az új Be. van hatályban - az új törvény hatályba lépése előtt megnyílt harmadfokú eljárás esetében nincs helye figyelmen kívül hagyni a jogosultnak azt a fellebbezését, ami a nem eltérő rendelkezést támadja.

Másképpen szólva: az AB határozata következtében jelen ügyben a harmadfokú felülbírálat terjedelme a jogorvoslat bejelentésekor hatályos Be. szerinti (AB határozat 4. pont).

Eldöntendő kérdés, hogy ez a felülbírálati terjedelem iránti elvárás jelen ügyben - egyfelől a megtámadott határozat idejében, másfelől jelen felülvizsgálati eljárásban hatályos eljárásjogi és a megsemmisítéssel nem érintett eljárásjogi szabályok alapján - teljesítettnek vehető-e.

Lényeges ugyanis, hogy egyébként jelen felülvizsgálat esetében a Kúria változatlanul a 2017. évi XC. törvény, a hatályos Be. keretei között jár el.

Megjegyzzi a Kúria, hogy a megsemmisített - átmeneti - rendelkezés következtében nyilvánvalóan nincs/nem lehet szó arról, hogy:

- a Kúria jelen felülvizsgálatot ne a hatályos eljárási törvény erre a helyzetre vonatkozó perjogi szabályai szerint folytassa le;

- és arról sem, hogy a harmadfokú határozat (vizsgálandó határozat) ellenében - a megsemmisített rendelkezés figyelmen kívül hagyását ide nem értve - más perjogi helyzetet hozzon létre.

Másképpen szólva: jelen felülvizsgálat esetében azt kell vizsgálni, hogy a Kúria harmadfokú eljárása a 2017. évi XC. törvény - megsemmisített átmeneti rendelkezés rész nélküli - állapotának megfelel-e. Még egyértelműbben: az AB határozata a Kúria jelen felülvizsgálattal



érintett határozatát nem juttatta vissza a korábbi Be., azaz az 1998. évi XIX. törvény hatálya alá. Rámutat a Kúria arra, hogy az anyagi jogi és az eljárásjogi időbeli hatály eltérő kérdés.

Az AB nem azt állapította meg, hogy a Kúria a harmadfokú eljárásában tévesen járt el, amikor az új törvényt alkalmazta, hanem azt, hogy az új törvény átmeneti rendelkezése alaptörvény-ellenes. Vagyis az alkalmazandó törvény időbeli hatálya - egy átmeneti rendelkezés - alkalmazása vizsgálendő:

„A másodfellebbezés Be.-beli szabályai a jogorvoslathoz való alapvető jognak a védelmi körébe tartoznak. Azokat a jogalkalmazás során a jogorvoslathoz való alapvető jog érvényesülésére figyelemmel kell értelmezni. Másodfellebbezést a korábbi és az új Be. is abban az esetben biztosított, ha az elsőfokú döntéstől a másodfokú döntés jelentősen eltér. Az önmagában nem sérti a jogorvoslathoz való jogot, ha a bűnösség kérdésében egybehangzó első- és másodfokú döntésnél nincs lehetőség másodfellebbezésre, hanem ezt a törvény csak ellentétes döntésnél teszi lehetővé, mint ahogyan a Be. 615. § (1) bekezdése szól. A másodfellebbezés feltételeit a Be. meghatározhatja, korlátozhatja a másodfellebbezést a „súlyosabb” esetekre, a „jelentős eltérésre”. A Be. másodfellebbezésre vonatkozó szabályait az általános hatáskörű bíróság értelmezi elsősorban.

A Be. e rendelkezései értelmezhetők úgy, ahogyan azt a Kúria az alkotmányjogi panaszra okot adó ügyben - a Be. 615. §-át értelmezve tette, vagyis nincs helye harmadfokú felülbírálatnak a másodfokú ítéletben megállapított olyan bűncselekmény tekintetében, amelyben az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét már megállapította.” (AB határozat 114. bekezdés).

„Ugyanakkor a Be. szabályainak az alkotmányjogi panaszra okot adó ügyben hozott EBH 2018.B.27. számú elvi határozatban (a továbbiakban: EBH) megjelenő értelmezése nemcsak a 2018. július 1-je után, hanem a korábbi jogszabály alapján még joghatályosan előterjesztett fellebbezés elbírálásának a mellőzését is lehetővé teszi.

Erről az Alkotmánybíróság a jelen ügyben már megállapította, hogy nincs összhangban az Alaptörvénnyel. Az EBH-ban megjelenő értelmezés korlátozza a 2018. július 1-je előtt benyújtott másodfellebbezésnek a jelen alkotmánybíróági határozattal megnyitott harmadfokú felülbírálatát is.” (AB határozat 116. bekezdés).

Ez azt jelenti, hogy olyankor, amikor a másodfellebbezés bejelentése még a korábbi törvény hatálya alatti, ilyenkor a felülbírálati jogkör nem korlátozódhat.

A felülvizsgálattal érintett ügyben tartalmi vizsgálatra van szükség tehát az AB határozat alapulvételével. A Kúria ennek a következők szerint tesz eleget.

A Kúria álláspontja szerint, bár a harmadfokú határozat kétségtelenül kifejtett olyan álláspontot, amely a másodfellebbezés és a felülbírálat terjedelme viszonyában a korábbi törvényhez képest szűkebb (korlátozott) felülbírálatot ír le (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdés, 8. oldal 5. bekezdés-8 bekezdés).

Ugyanakkor a harmadfokú bíróság egyidejűleg ezzel párhuzamosan rögzítette a következőket is:  
- A Kúria a Be. 618. § (3) bekezdés a) pontja alapján - a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjára figyelemmel - vizsgálta, hogy e bűncselekmények kapcsán az első- és másodfokú bíróság betartotta-e az eljárási szabályokat.

- Megállapította, hogy mindkét bíróság az eljárása idején hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően járt el, és nem követett el a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése szerinti - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - eljárási szabálysértést (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 7. oldal utolsó, 8. oldal első bekezdése).

A Kúria a Bhar.III.574/2017/18. számú, 2017. június 13. napján kelt ítéletével a másodfokú bíróság ügydöntő határozatát hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Ítéltáblát új eljárás lefolytatására utasította. E döntés indoka a korábbi Be. 351. § (2) bekezdés b) és d) pontja szerinti megalapozatlanság, amelynek kiküszöbölésére vonatkozó iránymutatását is megadta (Bhar.III.574/2017/18. számú végzés 137., 140. bekezdés).

A harmadfokú felülbírálat során nyilvánvalóan figyelemmel kellett lenni a korábbi Be. XVI. Fejezetében írt, a megismételt eljárás szabályaira, így arra is, hogy a másodfokú bíróság eleget tett-e a hatályon kívül helyező határozatban foglaltak szerint a tényállás részleges megalapozatlanságát érintő hibák kiküszöbölésének.

Ezzel összhangban álló módon a harmadfokú határozat tartalmazza a következőket:

- A Be. 618. § (3) bekezdés a) pontja alapján - a Be. 590. § (5) bekezdés b) pontjára figyelemmel - vizsgálta a Kúria a bűnösséget megállapító és fellebbezéssel nem támadható rendelkezések kapcsán azt, hogy a vádlottat nem kell-e felmenteni, vagy vele szemben nem kell-e az eljárást megszüntetni (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 8. oldal 2. bekezdése).

- A vád tárgyává tett cselekmények szorosan összefüggenek; a fellebbezéssel érintett személyi szabadság megsértését az követte el, aki a vádlott terhére megállapított és fellebbezéssel nem támadható testi sértés büntetést, kifosztás büntetést és az ezzel alaki halmazatban álló okirattal visszaélés és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségét (ítélet 7. oldal utolsó előtti bekezdése).

Mindezek után az eljáró bíróság összefoglalta a harmadfokú eljárás során az általa irányadónak tartott (a terhelt valamennyi cselekvőségét érintő) történeti tényállást:

„Az elsőfokú bíróság által megállapított, a másodfokon eljáró ítélőtábla által kiegészített, illetve helyesbített tényállás lényege szerint a vádlott volt az, aki 2013. március 12. napján kb. 7 óra 30 perckor a sértett lakásához ment, és oda belépve az ajtót kinyitó sértett nyakát megragadva őt háttal fordította, azzal fenyegette, hogy elvágja a torkát, ha sikít, majd hassal a földre fektette, a lakás ajtaját bezárta, a magával hozott gyors-kötözővel megkötözte a sértett kezeit, az ugyancsak magával hozott ragasztószalaggal összeragasztotta a lábait és leragasztotta a száját, majd combjába az ugyancsak magával hozott injekciós-tűvel és fecskendővel fájdalomcsillapításra, illetve altatásra szolgáló, kifejezetten műtétek során használt Ketamint és az elsősorban a Ketamin hallucinogén hatását csökkentő, ugyancsak altató hatású Midazolamot fecskendezett. Az emiatt öntudatlan állapotba került sértettet a fürdőszobába vitte, ahol meztelenre vetkőztette, a fürdőkádba fektette és a nemi szervére, valamint annak környékére ismeretlen eredetű lúgot öntött. Ezt követően a meztelen sértettet bevitte a szobába, és egy pokrócba tekerve a díványra fektette, majd 8 óra 30 perc körül távozott a lakásból, annak ajtaját bezárva.

Miután a sértett nem jelent meg munkahelyén, munkatársai és volt férje a sértett lakásához mentek, és a volt férj kulcsával kinyitva az ajtót megtalálták a sértettet, akihez 12 óra 5 perckor mentőt hívtak.

Ugyancsak rögzíti a tényállás, hogy a lúgos leöntés következtében a sértett az alhason, az elülső hasfalán, a szeméremtájékon, a gát-tájékon, a hüvelybemenet belső egyharmadán, mindkét comb elülső és belső felszínén, jobb lábfejen II-III. fokú égési sérüléseket szenvedett el, amelyek közvetett életveszélyt jelentettek. Az égési sérülések következtében a nemi szerv funkciója súlyos mértékben, a szexuális élete véglegesen korlátozottá vált. A sértetten több korrekciós műtétet hajtottak végre, és a sérülések maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást okoztak.

E tényállásra figyelemmel a testi sértésként értékelt bűncselekmény kapcsán a vádlottat nyilvánvalóan nem kell felmenteni, illetve vele szemben az eljárást nem kell megszüntetni.

Ugyanez irányadó a kifosztás büntette, illetve az okirattal visszaélés vétsége és a készpénz-helyettesítő fizetőeszközzel visszaélés vétsége kapcsán.

A nem támadható tényállás szerint ugyanis a vádlott - mielőtt a lakásból távozott - magához vette és elvitte a sértett laptopját, két mobiltelefonját, személyazonosító igazolványát, lakcímkártyáját, társadalombiztosítási és adókártyáját, két bankkártyáját, továbbá lakáskulcsát.

Így felmentésnek, illetve az eljárás megszüntetésének e bűncselekmények miatt sincs helye." (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 8. oldal utolsó bekezdés, 9. oldal 1-2. bekezdés).

A hivatkozottak alapján egyértelmű, hogy a harmadfokú bíróság a tényállás megalapozottságát érintő vizsgálatát valójában teljes egészében elvégezte, majd rögzítette:

- a már felidézettek szerint az általa irányadónak tartott történeti tényállás egészét,

- e tényállás alapján az általa helyesnek tartott bűnösségre vont jogkövetkeztetést;

„E tényállásra figyelemmel a testi sértésként értékelt bűncselekmény kapcsán a vádlottat nyilvánvalóan nem kell felmenteni, illetve vele szemben az eljárást nem kell megszüntetni.

Ugyanez irányadó a kifosztás büntette, illetve az okirattal visszaélés vétsége és a készpénz-helyettesítő fizetőeszközzel visszaélés vétsége kapcsán.

A nem támadható tényállás szerint ugyanis a vádlott - mielőtt a lakásból távozott - magához vette és elvitte a sértett laptopját, két mobiltelefonját, személyazonosító igazolványát, lakcímkártyáját, társadalombiztosítási és adókártyáját, két bankkártyáját, továbbá lakáskulcsát.

Így felmentésnek, illetve az eljárás megszüntetésének e bűncselekmények miatt sincs helye." (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 9. oldal 4-7 bekezdés).

- és a felrótt bűncselekmények minősítésére vonatkozó jogi álláspontját is;

„A Be. 590. § (5) bekezdés c) pontjára figyelemmel, a 618. § (3) bekezdés a) pontja alapján vizsgálta a Kúria azt is, hogy ezen bűncselekmények minősítése törvényes-e" (Bhar.I.690/2018/12. számú ítélet 9. oldal 8. bekezdésétől kezdődően).

Következésképp megállapítható, hogy a harmadfokú eljárásban az AB határozat szerinti követelmények teljesültek azzal, hogy az átmeneti rendelkezés alkalmazására vonatkozó érvelés - az AB döntése folytán - nem irányadó, de annak a felülbírálat megtörténte valójában nem is volt jelentősége.

A terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítvány - és annak mellékleteként becsatolt másodfellebbezés tartalma - kapcsán a Kúria rámutat a következőkre.

A harmadfokú felülbírálat szempontja, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e [korábbi Be. 387. § (1) bekezdés]. A védelem részéről ezt a kérdést feltették.

A korábbi Be. 388. § (1) bekezdése, illetve (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra,

- ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott,

- vagy az iratok alapján azzá tehető,

ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.

A harmadfokú bíróság értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által - az általa tett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel - irányadónak tartott tényállás megalapozott-e.

Főszabályként a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja [korábbi Be. 351. § (1) bekezdés].

A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a korábbi Be. 78. § (2) bekezdése és (3) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje; a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Ezáltal biztosított a bizonyítékok meggyőződés szerinti, szabad értékelése, és védett azok mikénti mérlegelése.

Ami a védői indítvány megalapozatlanságot sérelmező kifogását illeti, rámutat a Kúria, hogy az valójában ugyanolyan gondolkodást igényel, mint a perújítás megengedhetősége esetében.

Tehát azt kell vizsgálni, hogy a tényállás valóban megalapozatlan-e, avagy a további bizonyítási igény valójában nem hiányos bizonyítás, nem hiányzó ténybeliség korrekcióját, hanem bizonyíték újramérlegelését célozza.

A ki nem használt bizonyítás nem a megalapozatlanság szinonimája. A már kifejtettekhez kapcsolódva, a másod- és harmadfokú felülbírálat során nyilvánvalóan másról van szó, mint az elsőfokú eljárásban, amikor egy jövőbeni döntés ténybeli alapjának megteremtése, kialakítása történik.

Ami elsőfokú eljárásban bizonyítási igényként felmerülhet, a másod- és harmadfokú felülbírálat esetében már egyben mindig a meglévő ténybeli alappal szembeni kifogás, kritika, ami azonban már csak a törvényi feltételek, illetve korlátok között érvényesíthető.

Rámutat a Kúria arra, hogy ez mindkét törvény szerint elvégzett felülbírálat esetében változatlanul irányadó, és összhangban áll azzal is, miszerint a harmadfokú eljárás nem a másodfokú eljárás „tovább folytatása”, hanem előrehozott felülvizsgálat.

Az Alkotmánybíróság határozatában kifejtette a következőket:

„3.3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből nem vezethető le a másodfellebbezés szükségessége, a háromfokú eljárás bevezetésének kényszere, de az Alaptörvény e szabálya nem is tiltja a másodfellebbezést, a harmadfokú eljárást.

Az Alkotmánybíróság a 49/1998. (XI. 27.) AB határozatában végezte el a jogorvoslathoz való alapjog értelmezését a büntetőeljárás jogorvoslati rendszerével összefüggésben (ABH 1998, 372, 382), amely megállapításait az Alkotmánybíróság a 22/2014. (VII. 15.) AB határozatában is fenntartotta {Indokolás [84]}. Ennek értelmében a perorvoslat az a jogi eszköz, amelynek segítségével a vád és a védelem az elsőfokú bíróság határozatát és eljárását kifogásolhatja úgy, hogy a magasabb bírói fórum annak felülvizsgálatára és az arról való döntésre kötelezett. Az Alkotmánybíróság az alapjog tartalmát elemezve korábbi határozataiban megállapította azt is, hogy a jogorvoslathoz való jog követelményét az egyfokú fellebbezési rendszer is kielégíti, de a törvényhozó ezen túlmenő jogorvoslati lehetőséget is adhat {9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 68; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [85]}.

Az Alaptörvény nem tartalmaz előírást arra vonatkozóan, hogy hogyan épüljön fel hazánkban a jogorvoslati rendszere. Nem található az Alaptörvényben rögzített követelmény azzal kapcsolatosan sem, hogy a jogorvoslati fórumrendszer hány fokon biztosítsa az érintett alapjog gyakorlását. Ennek megfelelően a jogorvoslati eljárás egyfokú kialakítása az Alaptörvény kívánalmainak teljességgel eleget tesz {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.

Figyelembe véve a fentieket, az Alkotmánybíróság általános értelemben kijelentette ki, hogy a másodfokú bíróság ítéletével szemben a további jogorvoslat biztosítása nem alkotmányos elvárás {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [96]}.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság leszögezte azt is, hogy amennyiben a jogalkotó mégis

megteremtette a rendes jogorvoslaton felüli, valamely további jogorvoslat lehetőségét, abban az esetben ez jogalkotói döntés, e jogorvoslat elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróságok számára olyan, az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó alkotmányos kötelezettséget is létrehozott, amely szerint jogalkalmazásuk során a jogalkotó által megnyitott jogorvoslat lehetősége az Alaptörvényből levezethető követelményeknek megfelelően, így hatékonyan és ténylegesen is érvényesüljön."

A Kúria felülvizsgálati tanácsának álláspontja szerint a Kúria harmadfokú tanácsa valójában érdemben foglalkozott a védelmi másodfellebbezéssel, így teljes körben megtörtént a bűnösség és a kiszabott büntetés vizsgálata is.

Ez pedig tartalmilag megfelelt a korábbi Be. hatályos rendelkezéseinek, vagyis a védelem számára nem keletkezett előnytelen helyzet.

Ekként a Kúria a Legfőbb Ügyészség és a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú, a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/71. számú és a Kúria Bhar.I.690/2018/12. számú ítéletét a Be. 660. § (1) bekezdése szerinti tanácsulésen, figyelemmel a Be. 655. § (2) bekezdésében írtakra - öttagú tanácsban eljárva -, a Be. 662. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatályában fenntartotta.

#### IV.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 653. § (1) bekezdése értelmében a Be. 458. § (3) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. június 29.

Dr. Kónya István s.k. a tanács elnöke, Molnár Ferencné dr. s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró, Dr. Katona Sándor s.k. bíró, Dr. Székely Ákos s.k. bíró

Kiadmány hitelül:

Horváth Anita  
bíróügyi ügyintéző